

Als 24 anys, alguns dels poetes més premiats em deien que no podia “*passar-me la vida escrivint poesia sobre el no-res*”, que “*havia d’evolucionar*”. I tot just començava a publicar! Als 24 anys, alguns dels poetes més premiats m’aconsellaven que no era convenient guanyar massa premis seguits, ni publicar molts poemaris en pocs anys. N’havia publicat tres. Ha passat una dècada. Anys i panys de silenci editorial. Als 34 anys, ara que ja no tinc pressa, ni escric sobre el no-res, ni guanye premis, alguns dels poetes més premiats **afirmen** que ja no escric llibres “*tan potents*” (ja se sap, la jove potència del no-res) i que, en canvi, n’escric de “*guerrillers*”, ço és, amb poemes escrits “*perquè tocava*”. Mai no plou a gust de tothom, em dic. Alguns dels poetes més premiats **expliquen** que ara m’ho hauria de plantejar de nou, perquè escric “*de conya*”, diuen, i puc “*anar més enllà*”. Més enllà! Afortunadament, ja no tinc 24 anys i per fi sé que, al més enllà, sempre hi arribaré tard.

Crusoe

Sóc l’ànchora al pèlag
dels estius salpats, l’illa d’aigua
on hauré sempre de passar set,
una mar constant del mateix blau
que tota la meua memòria,
boca obscena i pell rapaç
d’un desig que es completa
només quan s’obtura.
Per fi ara sé que per molt
que em mesure el pols i la carícia,
per molt que em mire les estrelles,
per molt que dibuixi intrèpid
el rumb cert i càndid
de les audàcies i les desercions,
això no ho hauria après mai abans
dels trenta-tres estius que he necessitat
per a saber que algun dia, també a mi,
arribarien a eixir-me mans.

...tu, l’home, que a les palpentess
vas de nou pels estius del desig...
Agustí Bartra